

dette Arbejde. Det har selvfølgelig vakt nogen Betænkelighed her i Tinget, men jeg tror, at vi i Kommissionen ere komne til en heldig Løsning af Spørgsmaalet derved, at man har gjort Arbejdsløshedskasserne ikke alene faglige, men ogsaa stedlige, givet dem baade en faglig og en stedlig Begrænsning. Men til dem, som endnu nære nogen Betænkelighed, vil jeg sige, at jeg synes, man maa staa fuld af Beundring over, hvad de faglige Organisationer selv have udrettet paa dette Omraade. Vi have her i Danmark og her i denne Sal altid hyldet den Anskuelse, at vi skulle støtte Princippet: Hjælp til Selvhjælp. Naar man nu ser de uhyre Ofre, der ere bragte fra de faglige Organisationer, kan man ikke andet end i allerhøjeste Grad beundre det. Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), Fler-tallets Ordfører, udtalte, at i Kommissionsbetænkningen var der ikke Lyrik, det var en tør Bog med tørre Tal i. Jeg synes i Virkeligheden, der i høj Grad er Lyrik i det, man læser, at de organiserede Fagforeninger i de første 4 Aar af dette Aarhundrede have udbetalt $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Arbejdsløshedsumstøttelse. Det er, om jeg saa maa sige, en Ode til Kammeratskabets, til Organisationens, til Sammenholdets Pris saa smuk, som vi kunne ønske den i nogen som helst Henseende. Jeg synes, at Fagforeningerne her have givet et saa lysende Eksempel paa Offerberedvillighed, at man i allerhøjeste Grad maa beundre det. Jeg tror ikke, vi have nogen Indsamling af anden Art til noget Formaal, socialt eller humanitært, som kan staa ved Siden af dette, at man her ganske frivilligt til nødlidende Kammerater i Løbet af 4 Aar udbetaler $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., eller, som det fremhævedes af den sidste ærede Taler, i Virkeligheden betydelig mere. Det ærede Medlem kom jo endog op paa et Tal af indtil 3 Mill. Kr.; det var ganske vist for nogle flere Aar, men det viser i Virkeligheden, hvor stor Offervilligheden har været. Derfor kunde jeg ogsaa godt støtte den Tanke, at man, som det ærede Medlem fremhævede, i noget højere Grad end her er foreslaaet, lagde denne Sag i Fagorganisationernes Hænder.

Naar vi nu spørge, under hvilken Form den Støtte skal gives, som skal ydes til dette Formaal, staa vi straks overfor Vanskeligheden. Det har ligeledes været vanskeligt at afgøre, hvem der skal yde denne Støtte, om den skal ydes af Staten eller af Kommunen eller af begge i For-

ening, og da under hvilken Form og i hvilket Forhold. Det er jo den Slags Ting, Kommissionens Drøftelser og Overvejelser i høj Grad have drejet sig om. Herom kan der siges overordentlig meget baade af den ene og den anden Art, og der er ogsaa blevet sagt en hel Del i Kommissionen om dette Spørgsmaal, og der kan argumenteres baade for og imod. For mig har det staaet saaledes, at Hovedsagen egentlig var, at vi fik det Princip slaaet fast, at der af det offentlige skulde ydes Støtte til Forsikring mod Arbejdsløshed, at det blev slaaet fast som anerkendt Princip, at det var en af de Opgaver, Samfundet ikke kunde vise fra sig. Naar dette bliver slaaet fast, har det for mig ikke haft saa meget at sige, om det blev paa den ene eller den anden Maade.

I § 9 gives der Regler for den Form, hvorunder det offentlige kan hjælpe, idet det gøres tvungent for Staten og frivilligt for Kommunerne. Jeg vil ikke sige, at jeg absolut finder, at denne Form er den heldigste, man kunde tænke sig, men jeg er gaaet med dertil, fordi jeg fandt, at det var den lettest gennemførlige. Jeg kunde godt have gaaet med til, at Spørgsmaalet ordnedes paa en anden Maade.

Efter Lovforslaget skal Staten yde et Tilskud af $\frac{1}{3}$ af de paagældende Kassers Præmiebeløb, dog ikke udover 250,000 Kr. aarlig. Jeg kunde godt være gaaet med til, at Staten havde ydet et noget højere Beløb, og man burde maaske heller ikke have sat denne Grænse af 250,000 Kr. Det spiller nu ikke saa stor Rolle, om man sætter denne Grænse ved 250,000 Kr. Thi jeg er overbevist om, at naar vi først paatage os det som en Pligt for Staten at yde Bidrag til Arbejdsløshedsforsikring, kan man overhovedet fornuftigvis ikke sætte nogen Grænse, det vil gaa med dette ligesom med Tilskuddene til Sygekasseforsikringen, Alderdomsforsikringen osv., det vil vokse Aar efter Aar, det vil selvfølgelig vokse, efterhaanden som Befolkningens Tal tiltager, og efterhaanden som de sociale Kravs Løsning melder sig med større og større Styrke og Kraft. Derfor kan det være den Slags Ting, der stilles op i Lovforslaget til Beroligelse for ængstelige Folk, at Statskassen ikke kommer af med mere end 250,000 Kr. aarlig, men jeg tror, som sagt, ikke, vi i Længden kunne blive staaende ved dette Beløb, og det har heller ikke saa meget at sige. Det vilde være overordentlig glædeligt, hvis Forholdene udviklede sig saaledes, at